

Wasse Hitz

hotts Kättche omm Telefon gesaad, wie se bei uns oogerufe hott unn unbedingt mett mir babbele wollt: Ei Gude, Honnes, wasse Hitz. Awwer was isch grad meddem Schorsch erlebd habb, dess muss isch derr vezähle.

Gude Kättche, habb isch ze Antwort gewwe, ja, wasse Hitz. Unn, vezähl emol.

Doo vezähld se: Merr solls joo nitt ferr meeschlich halle, was dem Schorsch su alles oifalle dut. Doo isser doch gessdern vumm Speicher erunner kumme, hott merr su e Schdigg Stoff uff de Kischedisch geleschd unn hott gefroochd: Kättche, konnsde merr doodefoo ebbes nähe?

Isch denk, was sollen dess, su enn karierte Stoff, aus dem isch merr mol ebbes ferr die Fassenacht gemachd hadd unn frooch: Was willsden mett dem Schottestoff?

De Schorsch hott de Stoff genumme, hodden um soi Hüft gewickeld unn gesaad: Deedsde merr doodefoo su enn Schotterock mache?

Isch war gons baff. Enn Schotterock? Ei ess iss doch noch koo Fassenacht.

Doo duder ze Antwort gewwe: Nitt ferr die Fassenacht, ferr jetz. Weil merr doch su e Hitz hawwe unn doo habb isch gedenkt, isch kennt dehoom erum su enn Rock oo-zieh. Werklisch nor ferr dehoom erum..

Isch habb den Kerl gons entgeisterd oogeguggd unn gesaad: Schorsch, isch als Fraa zieh koon Rock mieh oo, nor noch Hose, unn du willst im Schotterock doorum laafe?

Dess kimmt iwverhaupt nitt in Frooch. Wennde dess nächst, zieh isch aus.

De Schorsch hott gegrinsd. Wo willsden hieh?

Ei bei moi Mudder, habb isch gesaad unn musst aach grinse, weil moi Mudder doch schunn long dood iss.

Doo hott de Schorsch noch mieh gegrinsd. Also werrsdde mich im Schotterock dulde misse. Awwer de erst mussde merrn noch sesommenäh.

Isch saach: Isch näh derr nix. Wenn derr ze warm iss, zieh e korrz Hos oo.

Seet de Schorsch: E korrz Hos iss ebbes onnersders als wie enn Schotterock.

Isch frooch: Unn warum dess?

Doo hodder e bissi onn mir vorbei geguggd, awwer gesaad: Weil ich dess su mache will wie die Schotte, die hawwe nemlisch nix unnerm Rock.

Isch muss gons bleed geguggd hawwe. Wie, nix unnerm Rock? Koo Unnerhos?

Doo hodder widder gegrinst, de Schorsch. Naa, koo Unnerhos. Unn dess will isch aach mache. Nor su dehoom erum.

Honnes, doo hässde misch emol heern kenne, wie isch gekrische habb: Su ebbes kimmt iwverhaupt nitt in Frooch. Wenn isch mir vorstelle due, dess Gebombel bei dir unnerm Rock. Naa, nix gibt's. Unn jetz Schluss mett dem Schotterock.

Unn isch habbem Schorsch de Stoff aus de Händ gerisse unn habben sesommegeknäuld, um enn in die schwarz Tonn ze werfe.

De Schorsch hott bald geflennd: Ach Kättche, willsden werklisch fortschmeiße, den scheene Stoff? Unn donn isser aus de Kisch gedappd unn isch habb geheerd, wie er die Kellertrebb enunner iss unn habb emm noochgerufe: Was willsden im Keller?

Er hott koo Antwort gewwe, iss awwer bald widder eruff kumme unn hadd den Dudelsack in de Hond, den mir emol vunnere Reis nooch Schottlund mettgebrochd hadde, unn seet: Jetz werr isch widder probiern, den Dudelsack ze spille. Dess iss ebbes ferr die Hitz, dess kann isch in de Wohnstubb mache.

Doo habb isch nor leise gesaad: Heer uff mett dem Dudelsack, Schorsch. Liewer näh isch derr de Schotterock. Awwer e Unnerhos werrd oogezoche.

Ja, dess alles hott merrs Kättche vezähld.

Eiern Honnes